

134.

DISSERTATIO INAUGVRALIS
DE
ENCEPHALITIDE

QVAM
AVCTORITATE
GRATIOSI MEDICORVM ORDINIS
IN ACADEMIA LIPSIENSI
PRAESIDE
ERNESTO PLATNERO

PHILOS. ET MED. DOCTORE, SERENISSIMI SAXONIAE ELECTORIS
CONSILIARIO AVLICO, PHYSIOLOGIAE PROFESSORE PVBLICO ORDI-
NARIO, ORDINIS MEDICORVM DECANO, INSTITVT. CLIN. ELECTO-
RAL. EPHORO, ACADEMIAE DECEMVIRO, NATIONIS SAXONICAE
SENIORE, COLLEGII MAIORIS PRINCIPVM COLLEGIATO, SOCIETATIS
MEDICORVM HELVETICAE ET OECONOMICAE LIPSIENSIS SOCIO

A. D. VII. FEBR. MDCCC

AD

SVM MOS ARTIS MEDICAE ET CHIRVRGIAE
HONORES OBTINENDOS

PVBLICE DEFENDET
AVCTOR

CAROLVS FRIDERICVS CONSTANTIN
ILERVGENSIS
MEDICINAE BACCALAVREVS

LIPSIAE,
EX OFFICINA KLAVBARTHIA.

thol. spec.

360,16

*morb spec 859.
Encephalitis*

WOLFF J. A. 1791

AN DER UNIVERSITÄT
ZU WÜRZBURG

PHILIPPO CAROLO WOLFF

PHYSICUS
PRAEFATIO

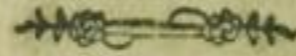
PHYSICAE

PHYSICAE

PHYSICAE

Tanta est de hoc morbo scriptorum copia, tanta obseruationum eo pertinentium praestantia, vt qui, nouis obseruationibus destitutus, huius morbi descriptionem iterum suscipiat, superfluam operam aggredi videatur. At quoniam non omnium obseruationum in arte medica eadem veritas est atque auctoritas, nec sine circumspectione iis fidem oportet adhibere: aequum est illas et examinare diligenter, et subinde repetere. Qui labor licet a viris eruditis tantum suscipi debeat, vt commoda illa praestare possit: cum viri docti aliarum inflammationum naturam noua obseruationum expositione illustrantes, encephali inflammationem praeteriissent, huius morbi naturam pro viribus declarare, ne a iuuenis quidem modestia putari fore alienum.

III. REILIVS inter alia in artem medicam merita, hoc praecipuo splendet, quod phaenomenorum, quae corpus humanum aegrotum praebet, et quae adhuc in descriptionibus morborum compositorum, quamquam doctis ceteroquin et

diligentibus, sine omni ordine recitata deprehenduntur, quodcunque ad eam partem organicam retulerit, in qua caussa eiusdem latet; quo vno modo, vt mihi videtur, pyretologia in systema redigi potest. Itaque in hoc opusculo phaenomena in encephalitide nobis relata in respectu eorum ad morbi ordinem, speciem et genus considerabo, et ab iis, quae ad alias febres cum ea coniunctas pertinent, disiungam. Simul de caussis huius morbi externis, eiusdemque exitu et periculis nonnulla dicam.

Anomalam virium vitalium actionem in quacunque parte organica, a mutata eius conditione interna, et quidem sine structurae eiusdem laesione, pendentem, et inconsuetis reactionibus ad consueta incitamenta se prodentem, febrem vocamus. Vnaquaque enim pars organica corporis animalis vim sibi propriam habet, quae chemica mixtione et structura, vt verisimile est, continentur, et mutationibus obnoxia sunt pendentibus ab hac propria sua natura et conditione. — Febris igitur per illam suam definitionem morbus est communis, qui omnes partes corporis humani organicas attingere possit, nec vni magis quam ceteris conueniat. Itaque etiam vasa encephali, si vires eorum sunt modo descripto mutata, febre laborant. Actiones quas exserunt haec vasa, symptomata sunt febris horum vasorum, et minime alius partis organicae, quarum quaeque proprias actiones profert, et cum febre laborat,

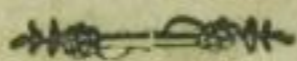
propria

propria symptomata exhibet. Hac fonte querelae adhuc haustae sunt, de febris symptomatum inconstantia. Febris enim in systemate non species est sed ordo, et hac de causa symptomata, quae ad speciem pertinent, febrili sunt nulla, ne quidem illa pauca, quae accuratiori ceterorum perpenditione, qua et haec amplecti deberent, remanserunt.

Encephalitis igitur est ea febrium species, quae vasis cerebri, cerebelli eorumque membranarum accidit. Symptomata exhibet, quae febribus vasorum capillarum communia sunt. Eorum tamen nonnulla post mortem demum a medico animadvertuntur. Inflammationes externas agnoscimus dolore, ardore, rubore, tumore; at vero in internis haec symptomata nobis plus minusue occulta remanent. *Dolor capitis* symptomata encephalitis est, sed minime signum eiusdem, ut plurimum enim et in febre vasorum simplici et capitis aliusmodi affectibus reperitur. Maximus quidem est in encephalitis dolor, sed pro gradu symptomata in significando peculiari morbo minime valent. Continuus dolor in encephalitis fixus, vrens cum sensu tensionis, pulsationis, pressionis, constrictionis, et tactu non augendus vulgo describitur; verum omnes hae doloris modificationes pro intensitate et statu morbi aliisque conditionibus non solum in ipsa encephalitis variant, sed etiam in dolore capitis a quacunque causa oriundo usu

veniunt. Dolor capitis in encephalide ab affectione nervorum inter vasorum inflammatorum tunicas currentium videtur oriri, et molecularum in iisdem per processus chemico-animalis acceleratas efficaci evolutione augetur. Itaque si morbi decursu irritabilitas horum vasorum simul cum eorum tono hebetata est, si sanguis vasa demortua implet et tumefacit, interdum et pars fibrosa eiusdem et lymphæ vasorum limites propter eorum atoniam transeunt, et in telam cellulosam aut in ventriculos cerebri et inter eiusdem inuolucra effunduntur: dolor pungens et ardens in obtusum mutatur cum sensu compressionis et constrictionis. Tandem cerebri ipso, per morbi exitum funestum affecto, eiusque viribus exhaustis, dolor, quamquam eius causa adhuc remanet, sensu aegri non percipitur.

Congestio sanguinis. Interna partis organicæ mutatio, in qua febris ad illam pertinentis causa latet, et processus chemico-animalis in hac parte accelerati iusto maiorem sanguinis postulant affluxum, et hac de causa irritabilitatem in maiori minoriue systematis vasorum parte augent. Haec sanguinis in encephalide ad caput congestio apparet faciei rubore et intumescencia, carotidum pulsu accelerato, susurru aurium, visus obnubilatione etc. quibus ex symptomatibus, sanguinis in vasis encephali inflammatis accumulationem, quam in externis inflammationibus rubore conspicuo agnoscimus, coniectura tantummodo assequimur. Hac de causa his symptomatibus congestionum in connubio cum aliis tantum pro indiciis
vtimur.

vtimur. Signa febris partis organicae, peculiare eiusdem effectus, seu suae ipsius symptomata esse debent; congestiones autem ad caput, cuique febrim in eiusdem partibus organicis, catarrho, erysipelati faciei aliisque sunt communes.

Calor capitis in encephalite quidem magnus et ardens esse solet, sed minori gradu etiam in aliis capitis affectionibus non solum, sed in febre etiam systematis vasorum, per totum corpus humanum diffusi, reperitur. Qua de re ex calore neque encephalitem adesse, neque, si adest, quam grauis sit iudicari potest. Scilicet fallax in hac re est sensus aegri. Et in encephalite prae primis sensu interno mutato etiam caloris sensus augeri videtur; quamquam prima eiusdem causa, in aucta evolutione materiei, caloris per processus chemicos animales celeriores in vasis febricitantibus, probabili modo est quaerenda. Interdum tamen hi aegroti de sensu caloris nimis minime queruntur, quamquam materiei caloris abundantiam adesse, oculi lacrimantes et splendentes, totius capitis volumen auctum et vapores ex eodem adscendentes conspicui ostendunt.

Hinc apparet nos symptomatibus encephalite quamquam peculiaribus, propter occultam eorum naturam, pro signis eiusdem sufficientibus uti non posse. Itaque febrium cum nostro morbo coniunctarum, tum praedispositionis individui et causarum remotarum in encephalitis diagnosi rationem habere oportet. Sed hac de causa certam encephalitis

litiidis

litidis diagnofin nunquam possumus stabilire, et nihilominus cauendum est, ne symptomata aliarum febrium simul praesentium pro symptomatibus encephalitidis habeamus.

Necesse est vt nunc de genere cui encephalitis est subordinanda, seu de ipsius morbi caractere, nonnulla dicam. Virium mutationem ordinis, i. e. generis superioris, signum esse iam dictum est: ipsius mutationis modo, genus determinatur. Vt actiones in parte organica oriantur, mutatio conditionis eiusdem a causis externis postulatur. Eam igitur partis organicae facultatem, per quam a causis externis incitari potest, vocamus irritabilitatem, alteram qua actiones profert, vim reagendi. Cum harum virium actio a materiae varia conditione pendeat: fieri potest, vt vna earum sola aut cum altera simul, et denique vtraque vario modo normam excedat. Tria genera febrium hinc statuimus, et quidem ita, vt primo irritabilitas aucta sit simul cum vi reagendi, aut cum huius statu normali: secundo irritabilitas aucta et vis reagendi diminuta: tertio denique tam irritabilitas quam vis reagendi diminuta, iners, plus minusue exhausta reperiatur. Primum genus appellatur *Synocha*, secundum *Typhus*, tertium *Paralyfis*.

Quomodo hi diuersi characteres in encephalitide sint dignoscendi, paucis inquiram. Modificationes symptomatum partis organicae febricitantis, si tales animaduertere et diiudicare

care

care possumus, hanc characteris diagnosin faciliorem nobis reddere debent. Ita plurimi medici, quantumvis vario modo eruditionis praediti, ex pulsu pleno et duro, aut paruo, celeri et irregulari in febribus compositis, omnium febrium cum febre vaforum simul iunctarum indolem declarant. Ita in inflammationibus externis, in febribus organorum secernentium cum profluuiis, in exanthematibus, quibus modificationes symptomatum conspicuas habemus, character leuiori disquisitione erui potest, quam in iis quarum symptomata ipsa vix clare perspiciuntur. In inflammationibus internis sicuti et in encephalitide dolor acutissimus et calor ingens existimantur synocham harum febrium significare. At vero tum doloris causa, tum obseruatio docet, eum in inflammationibus internis a debilitate, i. e. ex genere typhi, minorem minime exstare, quam in illis ad synochae genus pertinentibus. Simili modo calor ille mordax in typho, licet alium originem, quam calor in synocha videatur habere, et a solutione fluidorum incipiente verisimile pendeat, cum calor in synocha, a materiei caloris maiori copia per actiones nimias sed adhuc validas nata, ortum habeat, tamen est maior illo in synocha. Qua de causa ad ortum eiusdem inprimis respicere necesse videtur. Facies rubra et tumida reperitur in encephalitidis vigore, morbi autem exitu ad mortem pallescit et collapsa flauescit. Haec phaenomena tamen a sanguine antea ad caput congesto et nunc recedente minime sunt deriuanda, quia congestiones

B

inflam-

inflammationibus cuiuscunque characteris omnibus propria sunt. Igitur quoniam symptomatum encephalitidis ad characteris eiusdem diagnosin nullus usus est: febrium cum encephalitide coniunctarum characterem iam perspectum, aegroti corporis constitutionem et caussarum remotarum indolem respiciamus necesse est. Sed ob eam rem characteris non minus occulta diagnosin est, quam speciei. E febribus concomitantibus phrenitis et febris vasorum prae primis aliquid momenti habere putantur, ad characterem encephalitidis dignoscendum. Varias indolis deliria in observationibus circa encephalitidem reperiuntur descripta. Alterum delirium furiosum alterum soporosum vocant. Ex illo morbi vigorem, ob virium exaltationem cum euergia nimia, ex hoc autem morbi periculum propter vires exhaustas diiudicant. Rei tamen accuratior observatio docet, inter ista duo extrema genera delirii tertium quoddam interesse. Delirio nimirum furioso omnes actiones organi animae innormales exaltatam in eodem irritabilitatem produnt. Interdum reagendi efficacia simul nimia valet: tum aegroti vultus ferox est, oculi splendent, torui circumvolvuntur, aeger impatiens vinculorum, verberibus, morsu, screeatione quemlibet approximantem petit, summaque voluntatis peruvicacia et obstinatio est. Alii autem delirantes hilares perpetuo rident, aut desperati et pauidi lacrimas cohibere non possunt, aut his diuersis animae affectibus per vices torquentur. Cum hoc dolosi sunt, dissimulantes et blandi nihilominus

nus

rius mordentes quemque et conspuentes. Hae animae actiones ipsae, earumque perpetua vicissitudo, et energiae perspicuus defectus, solam irritabilitatem auctam esse ostendunt. Delirium priori loco descriptum ad phrenitidem ex genere synochae, alterum vero ad typhi characterem pertinere, manifestum est. Tandem in delirio soporoso stupor continuus, surditas et loquendi difficultas, capitis circumiectio, et manuum versus caput agitatio, suspiria vix interrupta, aliique stupidi gestus, paralyfin cerebri substantiae plus minusue exactam atque extensam produunt.

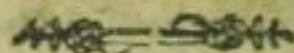
Febris vasorum cum encephalitide semper fere incedentis characterem dignoscimus ratione pulsus. Arteriae nimirum, si non modo irritabilitate exaltata, sed et vi reagendi aequali gaudent, magnae, plenae et durae deprehenduntur. Sola irritabilitate arteriarum in typho aucta, cum infirmitate reagendi, motus illae celerimos quidem exserunt, verum absque iusto vigore. Prius quam sanguine sunt repletae iterum se contrahunt; qua de causa pulsus celer quidem reperitur, sed simul parvus et vibrans. Tandem si cum vi reagendi irritabilitas simul est extincta: arteriae a sanguine tantummodo ad vibrationes exiguas et inconstantes incitari possunt, et hunc arteriarum motum, quamquam pulsus nomine vix dignum, pulsus minimum intermittentem vocant, qui mortem ob paralyfin totius systematis vasorum inevitabilem, indicet.

Has symptomatum modificationes, febris ad quam pertinent characterem perspicuum reddere, nemo est qui nesciat. Aliarum autem febrium simul iunctarum characteris constantia signa praebere easdem non posse, haud minus clarum mihi videtur. Encephalitis, febris vasorum et phrenitis, si in vno individuo exstant, varium inter se nexum causalem habere possunt. Aut encephalitis causa remota fuit tam febris vasorum, quam phrenitidis; aut a febre vasorum vel phrenitide ut a causis remotis producta est encephalitis, aut denique vnius causae externae omnes iunctim effectus haberi debent. In utroque casu, ut eiusdem characteris sint omnes, nullo modo sequitur. Quaeque partium organicarum animalis corporis per se constat, quaeque propriam virium suarum normam continet, et hac ratione neque omnes, communi causa externa affectae, vno eodemque modo mutantur; neque morbus vnius partis, qui a morbo alterius efficitur, eandem necessario indolem habet. Attamen febres vna praesentes in decursu morbi vnum eundemque characterem non possunt non induere, sed huius rei causam in communi et mutua omnium organorum coniunctione et necessitudine quaerendam esse, puto.

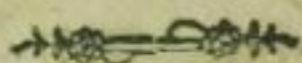
Porro praedispositionis in singulo quoque aegro et causarum remotarum rationem habere, in eruendo huius morbi characterem, oportet. In sene, fame atque curis debilitato, aut voluptatibus exhausto, encephalidem praesentem ex
typhi

typhi genere esse, nemo qui, eam in iuvene robusto, bene nutrito et voluptatis experte ad synocham pertinere, intelligit, negabit. At inter haec extrema fere plerumque medium deprehendi, certum est. Qua de causa non semper praedispositione morbi characterem dignoscere possumus. Causarum quarundam rematerum in morbi characterem peculiare effectus extare, inter omnes constat.

Tandem ii, qui ab incitamentis externis et corporis organici incitabilitate omnem vitam omniaquae vitae sanae et aegrotae phaenomena deducere conati sunt, characterem seu formam morborum, e solis incitamentis antea admissis eorumque copia intelligi volunt. Quamquam illius sententiae argumenta, sicuti multa alia totius disciplinae Brunoniana, adhuc nullo modo sint refutata, tamen, si phaenomena corporis aegrotum profert morbi characterem illustrantia, ut his ipsis ad eum pernoscendum utamur, necesse videtur: cum vim uniuersam incitamentorum adhibitorum raro tantum considerare et colligere, eorumque in debilitatem directam, stheniam aut astheniam indirectam, effectum, ex illis ipsis solis diiudicare possimus. Praeterea quisque facile intelligat, hanc de vita et morborum genesi sententiam, cum ea quam hoc opusculo sequimur minime conuenire.

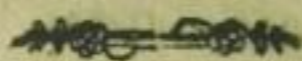

Differentias nonnullas encephalitidis accidentales nunc considerabo, et quidem primo loco illam, quae ab eiusdem cum aliis febribus coniunctione ducitur. Praeprimis de phrenitidis cum encephalitide nexu adhuc dubia multa reliqua sunt hoc loco consideranda. Cerebrum omnes nervos excipit, omnibusque originem praebet, quibus destituti res externas neque percipere, neque in eas effectus exserere possumus. Igitur rerum externarum nobis repraesentationem, et voluntatem, actiones esse cum cerebro proxime coniunctas, existimandum est. Actiones mutatae vires mutatas in parte organica illa, qua sola perfici possunt, semper indicant. Incon-
 fuetae igitur nobis rerum externarum relationes, et insanae voluntatis actiones, quae iunctim nomine delirio comprehenduntur, symptomata cognita sunt febris cerebri. Et tamen encephalitidem cum delirio non necessario iunctam et sine eo reperi-
 tam esse, experientia docet. Scriptores hac de causa de phrenitidis natura valde dissentiunt. Nonnulli eorum sub encephalitide et phrenitide quasi synonymis, vnum eundemque morbum intelligunt. Alii phrenitidem singularem morbum quidem esse, volunt, verumtamen qui similibus cum encephalitide symptomatibus appareat. Alii denique phrenitidem et delirium pro synonymis habent, et quoduis graue delirium in febribus compositis, aut in encephalitide aut in polycholia phrenitidem appellant. Si quis, morbo iam denominato, et ita quidem vt nomen eius aptum sit, aliud nomen inuenit,
 morbi

morbi naturam dubiam potius reddens, quam declarans, rem manifesto inanem facit. Si, phrenitidem morbum peculiaris esse, alii demonstrant, congestionibus ad caput et deliriis apparentem: necesse adhuc esset, eam ab encephalide ita distinxisse, ut, quae pars organica morbo sit affecta, perspicere-
tur. Simili modo qui quoduis delirium phrenitidem vocant, et pro symptomate habent, cuiusnam febris symptoma illud sit, ostendere deberent. Encephalum uti pulmones, hepar, muscoli, arteriae, nervi, pluribus organicis partibus compositum est. Sine sanguinis et nervorum auxilio systemata organica agere non possunt, sed praeter vasa sanguifera et nervos, quodque horum compositorum organorum propria adhuc parte est instructum, cuius chemica mixtione et forma id ipsum ab aliis discernere possumus. Porro quamque horum systematum organicam partem sine alterius affectione affici posse, experientia docet. Varias existant febres cuiusque organi. In musculo inflammationes reperiuntur, et rheumatismi, et convulsiones; in hepate inflammatio, spasmi et polycholia, in ventriculo inflammatio, cardialgia, atonia. Omnes hae virium mutationes, si cum normali partium organicarum structura existant, actionibus inconsuetis apparentes, a febrium ordine nullo iure excludi possunt. Quis est qui inflammationem et convulsionem in musculo, pro vno eodemque morbo habeat? Quis qui inflammationis rationem in nervis musculi, aut eius simplici fibra, et convulsionis sedem in vasis sanguiferis quaer-
rat?

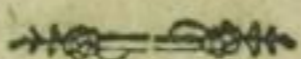
amp

rat? In rheumatismo musculi, dolores, actiones morbosae neruorum illi intertextorum, signum praebent febris in eius neruis, fibris muscularibus et vasis sanguiferis interim sanis, inflammatio et conuulsiones desunt. Hepatitis sine polycholia, icterus spasticus sine hepatitide, et polycholia sine ictero spastico reperitur. Itaque, si plura horum symptomatum, in vno eodemque organo simul apparent, nil nisi plures febres in eodem simul adesse sequitur. Nunc, si symptomata encephalitidis apparent absque delirio, minime desideratur symptoma encephalitidis, sed febris ipsa alia, cerebri nimirum propriae substantiae, cum febre vasorum eiusdem vt plurimum coniuncta. Substantia cerebri peculiaris inepta est ad inflammationem, nec delirii causa est in vasis sanguiferis. Ex quo apparet, febrem esse, quod scriptores plurimi phrenitidem dicunt, substantiae cerebri propriae. Qua de causa et huic nomini, quamquam inepto, adhuc vtimur ad illam febrem significandam. Causa coniunctionis quam phrenitis habet cum encephalitide, in sanguinis maiori copia ad processus chemicos animales acceleratos necessaria, et mutatione propriae substantiae, per sanguinis nimium affluxum potest reperiri. Igitur hae febres cohaerent non vti morbus et symptoma, sed vti causa remota et morbus: aut denique omnem nexum recusant, et sunt coeffectus vnus causae externae.

Hoc exemplo et encephalitidis cum aliis omnibus febribus conexio perspici, et quoduis symptoma ad speciem ad quam

quam

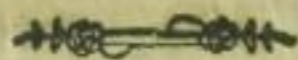

quam pertinet, referri potest. Lassitudinem, artuum grauitatem atque dolores, morositatem, aliaque sic dicta prodroma, pulsuum rationem, frigus et calorem, transpirationis et secretionis vrinae ad morbi solutionem varias conditiones, a febre vasorum et neruorum affectione, huic utplurimum praecedente, et primos ad eam progignendam caussae remotae effectus, vti videtur, continente, deriuamus. Dolores in hypochondrio dextro et in praecordiis, nauseas et vomitum biliosum ad polycholiam et cardialgiam, quae peculiare febres exstant, et ab encephalide ut a quacunque alia causa externa, per consensum inter haec organa validissimum, oriuntur, deducimus. Humor in membrana pituitaria narium secretorum profluxus perpetuus, sternutatio, deglutitio difficilis, tussis etc. ad febres pertinent singulares, propter vicinitatem, aut communem originem arteriarum illorum organorum, quorum symptomata sunt, cum arteriis encephali, simul concitatas.

Adhuc de encephalididis diuisione in apertam et occultam pauca dicam. Post laesiones cranii violentas plurimi se obseruasse dicunt tales occultas encephali inflammationes. Interdum duabus tribus vel pluribus septimanis post acceptam laesionem capitis (sine ossium fractura) optima sanitate peractis, signa encephalididis subito apparent. Itaque inflammationem occultam per hoc temporis spatium natam et sensim perfectam nunc demum perspicuam fieri plurimi credunt.

C

Qua

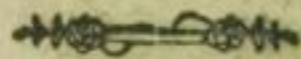

Qua ratione haud intelligere possum. Morbus non prius adesse potest, quam symptomata, ex symptomatibus cognoscitur morbus et his deficientibus ille locum non habet. Laesio cranii est causa remota, quae ut morbum efficiat, materiei conditiones internas prius alienare debet. Cum haec materiei permutatio in his casibus, per triginta dies progrediatur, prius quam morbum efficere possit, cum alii morbi tempore multo breviori ex causis remotis suis orientur; hoc non tam difficile intellectu mihi videtur. Ergo ad illam opinionem: morbum iam antehac adfuisse quam a nobis agnosceretur, confugere haud necessarium. Prius quam sciamus, quo modo causa remota ad producendum morbum agat, temporis, quo agere debet, spatium non definire, neque illud quod natura morbi posuit vnum certum esse possumus affirmare. Et verisimiliter in multis aliis morbis causa remota longius temporis spatium ad morbum progignendum intentit. Hoc inde probabile est, quod tam saepe causam remotam ne ipsam quidem, et multo minus temporis, quo agere incipit, momentum agnoscere possumus.

Inter alios iam clar. POTT causae remotae in encephaliti-
de occulta post laesiones cranii, primum effectum bene perspexisse mihi videtur. Etenim encephalitidem post laesiones cranii semper fidenter praedixit, cum ad locum, quo vis violenta erat applicata, tumor apparebat. Hic tumor, uti bene docet, a ruptura vasorum, quae ubique e cranio proueniunt,
et

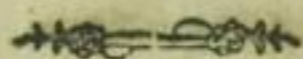
et quorum ope dura mater cum pericranio cohaeret, est derivandus. Qua de re eodem modo, ut humores extravasati, cranium inter et capitis integumenta stagnantes, tumorem efficiunt, ita et inter cranium et duram matrem eiusdem indolis humores continentur et stagnant. Itaque si in tumore externo dolor accidit, encephalitidis symptomata proxima expectantur. Humores enim illi, per tantum temporis spatium stagnantes, et ita permutati, ut inflammationem proferre possint, eodem modo ut in pericranio ceterisque capitis integumentis, in dura matre quoque inflammationem excitant. Simili modo et alia phaenomena in hac encephalitide sic dicta occulta intelligi possunt. Ex his apparet: morbi quidem causam proximam a momento laesionis incipere, sed morbum, qui constat actionibus organi affecti alienatis, prius adesse non posse, quam actiones alienatae adsint. Itaque haec occulta inflammatio nil esset nisi periculum verae inflammationis adhuc futurae.

At alius chirurgus cell. DEASE sub nomine encephalitidis occultae intelligit veram inflammationem et quidem piae matris, quae nunquam nisi supuratione iam peracta appareret, et quidem symptomatibus pressionis cerebri a pure collecto. Quod si verum est et vere observatum; vel interdum adesse morbum, cui hoc nomen conveniat, negari non potest. Sed antequam id ut certum assumamus, nonnullae prae primis quaestiones necessariae videntur. Primum: num supurationem

inflammatio semper praegrediatur. Forſan ſuppuration, peculiaris vaſorum minimorum morbus ſponte oriri poteſt. Forſan aliae virium harum organicarum partium mutationes nobis adhuc incognitae exſtant, quae vaſcula illa ſimili modo, vt inflammatio, ad ſuppurationem praeparare poſſunt. Nemo, niſi qui ſe nullo modo errare poſſe credat, has dubitationes dicat. Tunc qui perpendit nos adhuc puſ a humoribus conſimilibus haud diſtinguere poſſe, non dubitabit, veteres, qui de hoc diſcrimine non ſolliciti erant, puſ ſibi viſos eſſe deprehendiſſe, vbi ſuppuration non minus quam inflammatio nunquam adfuerat. Lymphã coagulabilis, poſt laeſiones cranii violentas extrauafa, et ſtagnans ita mutata, vt inflammationem efficere potuerit, et ſimul puri ſimilis reddita ſit, ſententiae de inflammationibus occultis vtplurimum videtur occaſionem praebuiſſe. Tandem etiam, ſi occulta inflammatio a momento laeſionis iam adeſſet, et vſque ad ſuppurationem nunc apparentem ſine perſpicuo effectu continuafſet, tamen aegrum ſine encephalitis ſignis omnino fuiſſe dubito. Vix credere poſſumus omnia ſigna in illis caſibus deſuiſſe, cum iam ante DEASII obſervationes, medici plures nulla admoniti cadaueris ſeſtione, inflammationem cerebri ſuſpicarentur. Si autem gradu tantum variant ſymptomata: idem morbus nominibus diuerſis non eſt ſignificandus.

Denique ſi experientiae tam multorum et clarorum viro-
rum aliquid tribuere neceſſe eſt, negare non poſſumus, inter-
dum

dum et inflammationes dari, prae primis piae matris, quae nullo symptomate perspicuae reddantur, et hac ratione occultae encephalitides recte nominentur. In iis symptomata quidem adsunt, sed variis de causis non animaduertenda. Rubor nimirum in encephalitide acutissima propter congestiones ad caput praesens modo existimatus, neque in parte inflammata ipsa conspiciendus, omnino desideratur in inflammationibus leuioribus, et iis quae partes occupant ita constructas, ut processus chemico - animales minorem sanguinis affluxum efficiant, quam alioquin fieri solet. Simili modo tumor in acuta encephalitide e signis pressionis cerebri apparens, in hac occulta, ob inflammationem leuiorem, aut partis inflammatae ad tumorem ineptitudinem plane desideratur. Doloris absentiam e neruorum in pia matre defectu ii deducunt, qui inflammationis occultae sedem semper in pia matre quaerunt. Sed, ut mihi videtur, dolor symptoma est affectionis praeprius eorum neruorum, quibus vasorum membranae sunt instructae, et hac ratione omnium inflammationum constans comes, et, pro intensitate et extentitate inflammationis tantum diuersus. In hac encephalitidis varietate, dolor partis affectae verisimiliter ab anima variis de causis non percipitur, v. c. propter doloris in vulnere externo simul praesente maiorem grauitatem, propter pressionem cerebri a laesione violenta cum inflammatione simul ortam, etc. Eadem ratione uti congestiones, ita et febris vasorum, delirium, alique morbi qui cum

encephalitide acuta se iungere solent, in hac varietate desiderantur. Ex quo intelligitur chronicæ encephalitidis nomen et hic recte adhiberi.

Itaque credo: inflammationes chronicas in partibus cranii contentis inueniri vti in aliis partibus organicis; sed absque ratione nonnullos inflammationem encephali occultam vt semper necessariam posuisse, vbicunque encephalitis acuta temporis spatio consueto longiori post læsionem capitis violentam accesserat.

De exitu huius morbi sequentia mihi videntur notanda. In vigore morbi vt plurimum mors per apoplexiam adducitur. Apoplexiæ causa externa, nimirum encephalitis, continuatur, et hinc illa fit insanabilis. Hic est exitus plurimum encephali inflammationum, quibus febris vasorum et delirium mox initio accedunt et eum iisdem crescunt.

Si morbus est simplicior atque febris vasorum cum delirio leuior, et vtrumque per vices remittit; si vires vasorum inflammatorum ita conseruantur, vt functiones earum restaurari possint: tunc morbus soluitur per discussionem, symptomata encephalitidis sensim sensimque disparent, sudores et sedimentum in vrina significant solutionem febris vasorum, et aeger e delirio hebes sensim ad se redit. Interdum morbus conuertitur in vasa exhalantia, et hoc modo oritur hydrops cerebri acu-

tus,

tus, quo ventriculi cerebri aut interstitia inter eiusdem velamenta, aut omnia simul implentur. Si cum hoc inflammatio continuatur et vires sunt exhaustae: tunc humores illi extrauafati pari celeritate resorberi non possunt; et acceleratur mors per compressionem cerebri. Contra autem, si aucta exhalatione, inflammatio desinit: viribus conseruatis et illa mox soluitur, humores extrauafati resorbentur, et integra sanitas breui tempore restituitur.

Sin discussio non fit iusto tempore: tunc harum partium organisatio non solum ratione mixtionis, sed et formae ita permutatur, vt discussio plane fieri nequeat. Sic in alium morbum vasorum minimorum, suppurationem nimirum, inflammatio commutatur. Pus, nisi mox sponte per nares, aures, aliasque vias, aut per trepanationem euacuatur: quantitate et qualitate ita mutatur, vt cerebrum premat et inflammationem denuo producat. Quod si accidit, vita vltius conseruari non potest. De puris spontanea euacuatione, de conuersione suppurationis ad alias partes, collum, dorsum, artus etc. plura exempla memoriae prodita sunt. Denique si inflammatio horum vasorum in paralyfin abit: cerebrum induratur; at vero vbi cum viribus harum partium simul facultas vegetandi amissa est: oritur gangraena et postremo mors.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and is mirrored across the page.